

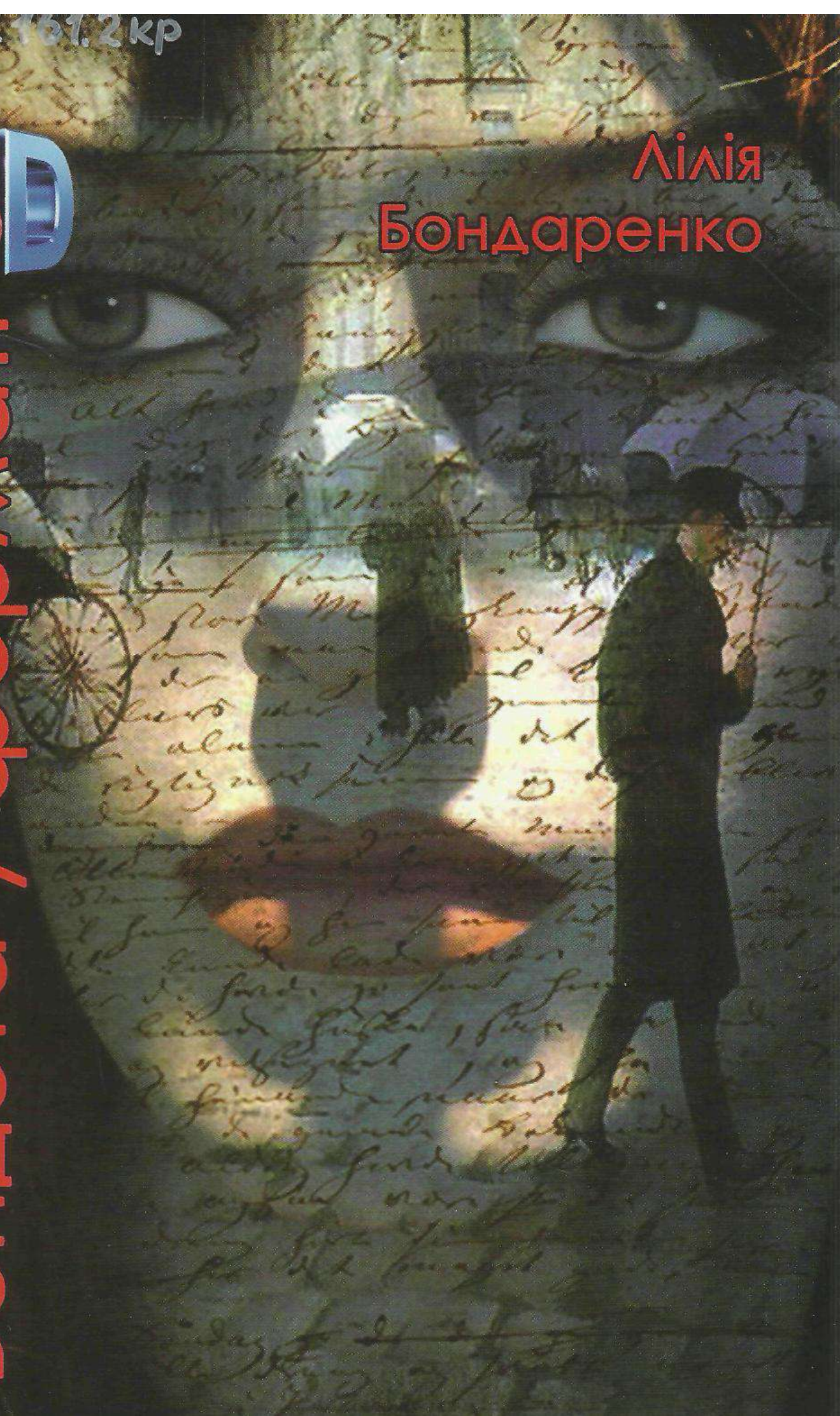
829.167.2кр
Б81

3D

Лілія

Бондаренко

ВЕНДЕТА У ФОРМАТІ

УДК 821.161.2
ББК 84-4
Б 77

Бондаренко Л.

Б 77 Вендета у форматі 3D / Лілія Бондаренко. — Миколаїв :
Іліон, 2017. — 226 с.

ISBN 978-617-534-438-5

Психологічний роман про жорстку емоційно-психологічну боротьбу за право кохати і бути коханим. Історії трьох українок, темпераментних, емоційних, але з Богом у серці, мають намір переконати читача у тому, що справжня Жінка, яка знала силу і глибину кохання, не здатна на помсту, що несе руйнування і знищення. Любов одну зцілює, інша, проходячи свій терновий шлях, незважаючи на тягар зі страждань, болю і горя, йде вперед. Це може бути дорога довжиною у ціле життя, як для третьої. Героїні – це узагальнюючий образ Жінки, освіченої, самодостатньої, запальної, це новий вид, культивованій коханням, у той час, коли справжні почуття вважаються старомодними, а поняття «кохати» люди замінили словом «використовувати». То якою ж має бути помста такої жінки?

Читайте і відкривайте для себе новий світ, і хай цей процес принесе вам насолоду!

УДК 821.161.2
ББК 84-4

ISBN 978-617-534-438-5

Миколаївська обласна
універсальна
наукова бібліотека
© Бондаренко Л., 2017

ЗМІСТ

6

ВЕНДЕТА

49

КАРМА

З ВИРІЮ

182

Молодий автор Лілія Бондаренко представила на суд читача другу свою прозаїчну книгу «Вендета у форматі 3D». Перша, яка вийшла під назвою «Тринадцята жінка Фрейда», побачила світ 2010 року. На конкурсі «Коронація слова» цей роман мав успіх. Лілія Бондаренко стала його переможницею.

Прозаїк знову постає перед нами як майстер українського слова. Цього разу вона знайомить читачів зі своїми сучасниками – жінками. Три героїні немов списані з наших з вами знайомих – тому і вони, і їх дії нам зрозумілі, ясні. Автор виступила знавцем соціально-побутових деталей життя української жінки, тонким психологом, про що свідчать сам роман, написаний за реальними подіями, але прозаїк залишає дещо для домислу читачеві, охочий для роздуму він знайде своє бачення описуваних подій, фіксуватиме видиме оку між рядками, знайде свій підтекст, котрий народжується на емоційному рівні, зіставленні до описуваного.

Роман торкається речей близьких кожній жінці: самотності, пошуку істини, любові, сходження на духовні вершини. Автор розповідає про те, чим живе, у що вірять її героїні і дає можливість відчутти життя нашої сучасниці, поспівчувати їй і самому збагатитися інтелектуально, пізнати істинність жіночої душі.

*Віра МАРУЩАК,
член НСПУ*

***

Роман написаний чудовою українською мовою, яку хочеться читати. На жаль, частина сучасних творів написана такою мовою, що не хочеться не лише читати, але й брати до рук. В даному випадку, ми маємо дійсно чудову мову, і зрозуміло, що автор живе, думає і перебуває в полоні тих образів, які є дійсно українськими.

Хотілося б зупинитися на ще одній важливій складовій роману – історичній або навіть краєзнавчій. У тексті червоною ниткою вгадується історія Миколаєва. Це і певна схожість із центром суднобудування Санкт-Петербургом, і Набережна Інгулу, і міст на Соляні, і плавучий ресторан, який вже відійшов в історію. Відчувається ностальгія автора по історичній минувшині краю, яку уособлює Яхт-клуб...

*Юрій КОТЛЯР,
завідувач кафедри історії Чорноморського
державного університету ім. Петра Могили,
доктор історичних наук, професор*

ВЕНДЕТА

Присвячується Нілі Зборовській

Чорно-білі жахливі неземні створіння, намальовані талановитою рукою художника-імпресіоніста, роздираючи завісу глибокого, викликаного суєтою метушливого дня, повільного сну, вдерлися у сюжетну канву кінострічки й, безжально руйнуючи кольорові пазли сновидінь, почали вистежувати здобич, раз у раз вивергаючи чудернацькі моторошні звуки, схожі на щось до болі знайоме... Леся, уві сні, напівсвідомо, відчула страх, що виступив на тілі холодними краплями, та відігнати небезпечних химер чи принаймні сховатися від них – не мала сили. Вони ж, наздоганяючи, випльовували зі своїх спотворених пащ важкі клуби диму й вогню, заповнюючи ними обмежений простір її місцезнаходження. Жінка, втікаючи від них, з криком прокинулася.

Крізь напіврозплющені повіки у світлі нічника побачила стіни власної спальні. З полегшенням перевела подих та помилилася: через долю секунди дійсність подала набагато страшнішою від нічного жаху: містичним звуком виявився рингтон мобільного телефону, призначеного лише для екстрених випадків. Вона здригалась від самої лише думки, що коли-небудь таки почує кульмінаційний фрагмент мелодії з похоронного маршу. Те-

лефонувати могла лише одна людина, що колись добровільно взяла на себе обов'язки і рятувальника, і виконавця її божевільних наказів-побажань. Саме тоді, на межі життя і смерті, Леся, у пориві відчаю, на майбутнє, як знак того, що комусь, ні, – не комусь, а саме йому, в момент повідомлення їй страшної новини, буде ще гірше ніж їй, поставила цей фатальний рингтон. І незважаючи на те, що телефон мовчав, вона все одно отримувала ні з чим незрівняне задоволення від усвідомлення можливості самого факту помсти тому чоловікові, і від власного душевного болю, викликаного передчуттям ейфорії від реалізації жорстокого задуму.

Від страху тремтіла всім тілом і трусилась від холоду. Ніяк не могла зрозуміти: «Звідки взятися Шопенівському маршу, коли похорону не замовляла?». Не вірячи тому, що це не сон, знайшла захований на ніч у нижній шухляді прикраватної тумбочки вібруючий телефон.

– Алло, – прошепотіла.

– Ларисо Володимирівно... Це Максим. Нам потрібно їхати... Чекай біля під'їзду, – лаконічно, без зайвих пояснень, повідомив спокійний голос.

– Зрозуміла, – процокотіла у відповідь.

«Коли ж це врешті-решт припиниться? – розізлилась, відчувши босими ногами холодну підлогу, чи тому, що це питання вже який рік залишалось без відповіді. – Коли він остаточно пішов – не тримала, не намагалась повернути... Змирилась – і відпустила! Що ж це могло статися, що посеред ночі мене знову зривають?»

Рій думок повернув напіводягнену постать, що вклякла перед дзеркалом, до моторошної реальності. За півгодини вже бачила у ньому жінку, яка хоч і була її прямим відображенням, та кожного разу, за таких обставин, зустрічаючись з поглядом зелених очей, скидалась

на незнайомку, викликаючи вир неоднозначних емоцій, – від щирого захвату до не менш щирої огиди.

«Невже це я?» – з тугою у мовчанні роздивлялась крижаним поглядом завмерлий у напівтемряві квартири відбиток, думала, оцінюючи, ніби виточену з каменю, статуру й бездоганну маску зовнішності. «Це я... Саме такою й має залишатися, незважаючи ні на що колишня модель і кар'єристка, а тепер так – директор більш-менш сякої-такої рекламної агенції. Правда, важко повірити, що за плечима майже сорок років, як і в те, що нещаслива... Друзі й знайомі вважають мене успішною та навіть й вони не здогадуються про кількість сліз випланих у подушку безсонними ночами. Парадокс! – допікала себе по живому. – Називають улюбленицею долі, проводжають заздрісними поглядами, але ж це не так: коханий чоловік підступно зраджував, на жіночому щасті поставлений штамп про розірвання шлюбу, материнська нереалізованість лякає пусткою з усіх кутків великої квартири, а в душі панує морок і темрява... Чому? За що? – питання пульсували пришвидшеним ритмом серця, розганяючи кров по холодному тілу. – Що робити? – звернулась до викривленого дзеркала. – Все має свою ціну й за все потрібно платити», – прочитала іронічну відповідь у власному чужому крижаному погляді.

Від крику душі тиша аж задзвеніла, слова-мовчання вичерпались, від скла повіяло могильною байдужістю. Ціна за успішність, зовнішній лиск для неї виявилась занадто високою, – жіночою самотністю, на яку її прирєкло фатальне кохання.

«Зараз я піду, Бог знає куди, й розгрібатиму купу багна, яку той нікчема чоловічого роду встиг за чотири місяці назгрібати... Страшно вперше бруднитись, а по-

тім – як ніж у масло... Тепер у самої руки по лікті у такій гидоті, що митися – не відмитися», – зі злістю подумала.

– О-о-о! – розпач стогоном прорвався назовні.

Хотілось швидше зібратися, швидко вийти на вулицю, так швидко все зробити, щоб уже й повернутись. Та Леся розуміла, що ситуація форс-мажорна, а поспіх є не найкращим радником, тому ризикувати не має права. Навіть в одязі дотримувалась відповідного дрес-коду, бо звідки ж могла знати, з ким доведеться зустрітись? Виглядати мала так, щоб у разі потреби сховатись за ганчірною маскою успішності! Ефект неочікуваності від появи жінки зі шлейфом елегантності у будь-якому товаристві спрацьовує й дає хвилину часу на можливість зорієнтуватися на місці. Лесі цього завжди вистачало та тепер відправити б все до біса, повернутися у ще тепле ліжко, сховатися від усього світу під ковдрою й забутись міцним сном, а вранці прокинутись з чистою пам'яттю й світлими думками, щоб оновленою розпочатися спочатку...

Позбавлена вибору, вийшла у холодну грудневу ніч. Й хоча куталась у м'яке хутро, продовжувала цокотіти всім тілом.

Високий, кремезної статури чоловік, підпираючи бампер джипа, спокійно палив, не реагуючи ні на сильний вітер, ні на відчутний мороз, який вкрай затявся підвищити свій рейтинг на вуличних термометрах. Почувши стукіт підборів, кинув недопалок і самими кутиками тонких губ усміхався, коли ж побачив жінку, на яку чекав, пішов назустріч.

– Привіт, Максиме, – привіталась, зіщулюючись від негоди.

– Здрастуй, – відповів, не приховуючи радісної посмішки. – Ваша величносте, прошу, – відчинив дверцята й жестом руки запросив її до машини.

У салоні було тепло й затишно, тихо грала заспокійлива музика. Розслабившись на секунду, згадала про залишене ліжко й одразу нічний жах постав перед очима й вона лише сумно зітхнула. Чоловік за кермом розумів, що саме пригнічує його пасажирку, але з розмовою не поспішав.

– Друга година ночі, – Леся першою порушила мовчання. – Куди їдемо? – подивилась на чоловіка й дістала з сумочки пачку цигарок.

– Ти ж наче кинула палити? – здивувався.

– Кинеш тут... Максиме, що відбувається? – спитала прямо.

– Приїдемо в лікарню й дізнаємось, – спокійно відповів. – Я нічого не зрозумів з того, що мені розповіли, – виправдовувався за відсутність інформації.

– Це випадковість чи?.. – намагаючись зчитати хоча б що-небудь з його обличчя, не зводила погляду ні на секунду.

– Випадковість, – жодний мімічний мускул не дав приводу засумніватися у правдивості слів зосередженого на дорозі водія. – Сам відпочивав, коли подзвонив товариш мого друга. Ситуація така: наш спільний знайомим у районній лікарні в результаті чи то вибуху, чи пожежі... Я не міг зв'язатись з Андрієм й порадитись, тому прийняв рішення, що краще нам поїхати.

Більше не говорила, просто заплющила очі, щоб зібратися з думками, які вже як чотири місяці тому відпустила від себе, відганяла, коли, ненароком розслабившись, скопом обступали з усіх сторін. Та зараз вони не з'являлися на її вимогу. Відчуваючи порожнечу, не знала що їй робити. Необхідно зосередитись, бо не мала права виявити слабкість, щоб там насправді не сталося, щоб не побачила, не почувала...

Нічне місто, заколисане вітром, відпочивало, та й вони за весь час, що мчали з нього, – не сказали жодного слова.

– Лесю, – тихо покликав Максим, вважаючи, що вона задрімала.

Позашляховик уперся у так званий шлагбаум, зімпровізований зі старого поіржавілого ланцюга, прикріпленого до залізних воріт, посередині якого на одному з величезних кілець безнадійно-сумно гойдалася пузата гиря, що своєю чималою вагою тягнула його донизу. Жінка напружено дивилася у темряву, крізь снігову карусель розгледіла, як у світлі фар сонний дідок-охоронець невдоволено вичовгує з теплої сторожки. Притримуючи однією рукою шапку й ватника, іншою намагався впоратися із застарілим механізмом саморобного шлагбаума, який перекривав шлях в'їзду на територію районної лікарні.

«Все потрібно робити своєчасно», – чомусь хотіла сказати охоронцю у відповідь на його вовтуження, прокричати на весь світ про необхідність вчасно замінювати те, що віджило, чий термін експлуатації закінчився, та в першу чергу закричати так, щоб самій себе почути. Якби ж вона хоча б раз зробила так як потрібно, то зараз не сиділа б у машині вночі у віддаленому районному центрі!

Нарешті дідок упорався й ланцюг з гуркотом упав на замерзлу землю. Байдуже кивнув головою в напрямку дороги й швиденько поспішив назад у сторожку. Максим натиснув на газ і машина повільно рушила з місця. «До лікарні справа не доходила, принаймні мене про те не відомо... Бракує до повного комплекту виклику до міліції», – подумала, опановуючи хвилювання перед невідомістю.

«Залишайся зі мною, – благало кожною клітинкою чоловікове єство. – Не можу, – відповіло жіноче серце. – Чому? – здивовано зламались на його обличчі брови. – Важко підшукати слова для пояснення... Ні, не важко, не хочу з тобою бути нечесною. Якщо скажу причину – то усвідомлю безглуздість своєї відмови й тоді... Я не можу. Вибач! – заросились зелені очі. – Але чому? – тремтіло мужнє серце у надії. – Бо почуєш банальну відповідь. Ти надзвичайний, ніби прилетів з іншого Всесвіту на мою землю. Втоmlений, виснажений, зголоднілий... Ти просто відпочив, а не віродився поряд зі мною. Свіжі емоції сприймасш за щось незвичайне, собі подібне... Полетівши з тобою, я назавжди залишусь інопланетянкою, час від часу буду отруювати твоє повітря своїм земним духом.

Таке життя нас поступово знищить...

– Неправда! Ти не йдеш зі мною, бо залишаєшся з ним, – електричний розряд пронизав їхні тіла.

– Це теж причина. Сильний, ти це переживеш, а він слабкий, без мене в житті пропаде, гріхом осяде на наших душах, – страждальними зморшками шепотів погляд.

– Несправедливо! Так не повинно бути! – не погоджувались

напружені руки, пересилиючи бажанням обійняти до хрускоту.

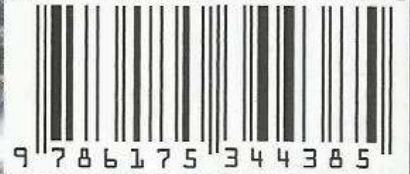
– Таке життя! – підсумувала жіноча душа, вивільняючи тіло.

– Не йди! – тріпотіла в конвульсіях чоловікова остання надія.

– Не можу, прости...».

Несказані слова бриніли відлунням у вечірній тиші, яку чоловік і жінка старанно слухали, боячись щось пропустити.

ISBN 978-617-534-438-5

9 78 617 534 438 5